

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2025

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej, Wydział XIV Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Anna Brzozowska – Szkoa**

Protokolant: [REDACTED]

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2025 roku we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa [REDACTED]

przeciwko **Santander Consumer Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we Wrocławiu**

o zapłatę

- I. zasądza od strony pozwanej Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu na rzecz strony powodowej [REDACTED] [REDACTED] kwotę 22.904,05 zł (dwadzieścia dwa tysiące złotych dziewięćset cztery złote pięć groszy), wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 lipca 2024 roku do dnia zapłaty;
- II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.763 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Z/

1. odnotować;
2. kał.7/ 14 dni

Wrocław dnia 23.01.2026 roku.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 13 września 2024 r. (*data stempla pocztowego k. 30*) strona powodowa [REDAKTOWANE], reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, domagała się zasądzenia od strony pozwanej Santander Consumer Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we Wrocławiu kwoty 22 904,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 lipca 2024 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że kredytobiorca [REDAKTOWANE] zawarł ze stroną pozwaną umowę o kredyt gotówkowy nr [REDAKTOWANE] jako konsument. Kwota udzielonego kredytu wynosiła 46117,06 zł, prowizja natomiast wynosiła 7885,02 zł. Kredytobiorca dnia 01 lipca 2024 r. przygotował pisemne oświadczenia na podstawie art. 45 u.k.k. o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, które zgodnie z udzielonym pełnomocnictwem zostało złożone stronie pozwanej. Następnie wyjaśniono, że kredytobiorca zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, w tym wierzytelności o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek mogących wynikać z zastosowania art. 45 u.k.k. Strona powodowa wyjaśniła, że wezwała stronę pozwaną do zapłaty, powiadamiając o dokonaniu cesji. Przedstawiła dalej, że na wysokość roszczenia objętego powództwem składają się kwoty 15019,03zł tytułem odsetek kapitałowych uiszczonych przez kredytobiorcę oraz 7885,02 zł uiszczonej przeliczonej proporcjonalnie części prowizji, w sumie łącznie kwota 22904,05 zł. Kolejno wskazano, że podstawę prawną dochodzenia roszczeń w sprawie stanowi art. 45 u.k.k. w zw. z art. 30 u.k.k. poprzez naruszenie przez stronę pozwaną art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. poprzez błędne wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty ze względu na niedopuszczalne naliczanie odsetek od pozaodsetkowych kosztów kredytu; naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 8 w zw. z pkt 16 u.k.k. w zw. z art. 37 ust. 2 pkt 1 u.k.k. poprzez brak określenia w harmonogramie spłaty umowy jaką częścią każdej z rat jest kwota przeznaczona na spłatę kapitału i spłatę kredytowanych pozaodsetkowych kosztów kredytu; naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 10 oraz art. 30 ust. 1 pkt 16 u.k.k. w zw. z art. 49 ust. 1 u.k.k. poprzez brak określenia w treści umowy procedury i warunków, na jakich koszty kredytu ulegają zmianie zwłaszcza w momencie wcześniejszej spłaty; naruszenie art. 30 ust 1 pkt 15 u.k.k. poprzez brak wskazania terminu na odstąpienie od umowy uregulowanego w art. 53 ust. 2 u.k.k. oraz brak wskazania skutków odstąpienia od umowy.

Dnia 03 października 2024r. w sprawie o sygn. [REDAKTOWANE] Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając powództwo w całości.

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od nakazu zapłaty, złożonym w dniu 15 listopada 2024 r. (*data stempla pocztowego, k. 58*) strona pozwana Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu, zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że umowa została spłacona dnia 19 marca 2024r., zaś roczny termin do złożenia oświadczenia o sankcji kredytu darmowego liczyć należy od dnia wypłaty kredytu przez kredytodawcę. Nadto zarzuciła brak legitymacji czynnej powoda wskazując, iż kredytobiorca [REDAKTOWANE] nie podjął świadomej decyzji o udzieleniu pełnomocnictwa do zawarcia umowy, z uwagi na brak pełnej wiedzy o wartości zbywanych roszczeń.

Według strony pozwanej zarzuty wobec treści umowy są chybione i umowa kredytu jest zgodna z ustawą o kredycie konsumenckim, a kredytobiorca otrzymał wcześniej wszelkie informacje, co do których bank był zobowiązany do ich przedstawienia.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczas prezentowane stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 lutego 2019 r. [REDAKTOWANE] zawarł z Santander Consumer Bankiem S.A. z siedzibą we Wrocławiu umowę o kredyt konsolidacyjny nr [REDAKTOWANE]. Bank udzielił na wniosek kredytobiorcy kredytu w wysokości 65 763,31 zł, spłacanego w 60 ratach od kwietnia 2019 r. do 21 marca 2024 roku. Kredyt obejmował środki na cele konsumpcyjne w wysokości 5.400zł, środki przeznaczone na spłatę zobowiązań finansowych Kredytobiorcy wobec Banku w wysokości 37.718,06 zł, środki przeznaczone na spłatę zobowiązań finansowych Kredytobiorcy wobec innych instytucji finansowych 2999,00 zł, środki przeznaczona na sfinansowanie składki z tytułu ubezpieczenia na życie 11 048,24 zł, środki przeznaczone na sfinansowanie prowizji Banku za udzielenie kredytu 7 885,02 zł środki przeznaczona na sfinansowanie składki z tytułu ubezpieczenia assistance 702 zł oraz środki przeznaczona na sfinansowanie opłaty za wybrany przez Kredytobiorcę sposób przekazania środków przeznaczonych na cele konsumpcyjne 10,99 zł. Oprocentowanie kredytu było stałe i na dzień zawarcia umowy wynosiło 9,99% w stosunku rocznym. Odsetki z tytułu udzielonego kredytu wynosiły ogółem 18 653,54 zł. Całkowity koszt kredytu określono na 26 549,55 zł a rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 16,62%. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania stanowiła całkowity koszt kredytu ponoszony przez kredytobiorcę wyrażony jako wartość

procentowa całkowitej kwoty kredytu wynoszącej 57 867,30 zł w stosunku rocznym. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 84 416,85 zł.

W dniu zawarcia umowy całkowita kwota do zapłaty wraz z opcjonalnymi opłatami i składkami została podzielona w taki sposób, aby raty kredytu były jednakowej wysokości z wyjątkiem ostatniej raty korygującej. Wysokość 59 rat wynosił 1 409,65 zł, zaś wysokość ostatniej raty korygującej wynosił 1 409,50 zł. Bank zaliczał spłaty rat kredytu na poczet należności banku z tytułu umowy w kolejności: opłaty opcjonalne wynikające z tabeli opłat, kapitał, odsetki umowne, odsetki karne. Kredytobiorca uprawniony był do dokonania w każdym czasie spłaty całości lub części kredytu przed terminem określonym w umowie i nie był zobowiązany do zapłaty prowizji za wcześniejszą spłatę. W przypadku wcześniejszej spłaty kredytu koszt kredytu ulega zmniejszeniu o te, które dotyczą okresu za które dokonano wcześniejszej spłaty zobowiązania. Bank zobowiązał się do rozliczenia z konsumentem w terminie 14 dni od dnia wcześniejszej spłaty kredytu.

Niespłacenie raty kredytu w ustalonym terminie powodować miało powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego pobierane były odsetki karne w wysokości odsetek maksymalnych obowiązujących w dniu naliczania odsetek karnych (na dzień zawarcia umowy według stopy rocznej 14%). Zmiana wysokości odsetek maksymalnych powodowała zmianę wysokości odsetek karnych.

dowód: - umowa o kredyt konsolidacyjny nr [REDAKTOWANE], k. 20-23v;

- wniosek o udzielenie kredytu konsolidacyjnego, k.44;

- formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, k.45-46;

- charakterystyka oferty kredytów gotówkowych, k.47-57v;

Kredytobiorca w momencie zawierania umowy kredytowej nie miał świadomości, iż od kosztów kredytu takie jak prowizja również będą pobierane odsetki jak również, iż na kwotę kredytu składa się również prowizja.

Do dnia 19 marca 2024r. kredytobiorca spłacił 64 624,99 zł tytułem kapitału, 15019,03 zł tytułem odsetek, 159,30 zł dodatkowych opłat oraz 5,12 zł tytułem odsetek karnych.

Dowód: -pismenne zeznania świadka [REDAKTOWANE], k.159-160.

- zestawienie wpłat dot. umowy nr [REDAKTOWANE], k.23-24.

Dnia 01 lipca 2024 r. kredytobiorca sporządził oświadczenie w trybie art. 45 u.k.k. o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego w odniesieniu do umowy kredytu gotówkowego nr 159901150090 z dnia 25 lutego 2019r. Wskazał naruszenie obowiązków wynikających z art. 30 ust. 1 pkt 10 oraz art. 30 ust. 1 pkt 16 u.k.k. w zw. z art. 49 ust. 1 u.k.k. – w treści umowy kredytowej nie określono procedury oraz warunków, na jakich koszty kredytu ulegają zmianie; art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. poprzez błędne wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty; art. 30 pkt 10 u.k.k. ponieważ nie wskazano w umowie warunku determinującego zmianę kosztów kredytu w sytuacji określonej w art. 45 ust. 1 u.k.k.; art. 30 ust. 1 pkt 8 w zw. z pkt 16 u.k.k. w zw. z art. 37 ust. 2 pkt 1 u.k.k. ze względu na brak określenia jaką częścią każdej z rat jest kwota przeznaczona na spłatę kapitału i spłatę kredytowanych pozaodsetkowych kosztów kredytu; art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. nie określono pełnej informacji o terminie, sposobie i skutkach odstąpienia konsumenta od umowy i nie określono kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym.

dowód: - oświadczenie kredytobiorcy, k. 15;

Dnia 10 lipca 2024 r. kredytobiorca [REDAKTOWANE] reprezentowany na podstawie pełnomocnictwa z dnia 01 lipca 2024r. przez pełnomocnika [REDAKTOWANE] jako cedent zawarł ze stroną powodową jako cesjonariuszem umowę cesji nr [REDAKTOWANE]. W §1 umowy cedent zbył na rzecz [REDAKTOWANE] (KRS [REDAKTOWANE], NIP [REDAKTOWANE]) odpłatnie cesjonariusza wszelkie wierzytelności pieniężne przysługujące cedentowi od Santander Consumer Bank S.A. wynikające z umowy nr [REDAKTOWANE] z dnia 25 lutego 2019r. obejmujące wierzytelności o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek oraz inne wierzytelności mogące wynikać z zastosowania przepisu art. 45 u.k.k. przewidującego tzw. sankcję kredytu darmowego wraz ze wszystkimi związanymi z tymi wierzytelnościami prawami, w tym z należnościami ubocznymi.

Kredytobiorca znalazł ofertę strony powodowej w zakresie dochodzenia roszczeń od banków dotyczących sankcji kredytu darmowego oraz skontaktował się z pracownikami firmy. Kredytobiorca [REDAKTOWANE] przesłał umowę do analizy stronie powodowej a następnie strony podjęły decyzje o współpracy. Kredytobiorca otrzymał wszelkie dokumenty zaś strona powodowa odpowiedziała na wszelkie pytania.

dowód: - pełnomocnictwo nr [REDAKTOWANE], k. 17;

- zwolnienie z tajemnicy bankowej wraz z pełnomocnictwem nr [REDAKTOWANE], k. 16;

- umowa cesji nr [REDAKTOWANE], k. 18-18v;

- załącznik 2 zawiadomienie o cesji, k. 19.

- pisemne zeznania świadka [REDAKTOWANE], k.151-152v.

- pisemne zeznania świadka [REDAKTOWANE], k.100-101v.

Pismem datowanym na dzień 08 lipca 2024 r. kredytobiorca [REDAKTOWANE] działając przez pełnomocnika złożył oświadczenie o skorzystaniu z tzw. sankcji kredytu darmowego, pismo doręczone zostało 9 lipca 2024r. Kolejno strona powodowa zawiadomiła stronę pozwaną o cesji wierzytelności oraz wezwała do zapłaty kwoty 22 904,05 zł w terminie 3 dni. Wezwanie do zapłaty przekazano wiadomością elektroniczną z dnia 17 lipca 2024r.

dowód: - oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego z potwierdzeniem nadania, k.25-26;

- wezwanie do zapłaty wraz zawiadomieniem o cesji, k. 27-28;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa H [REDAKTOWANE] domagała się od strony pozwanej Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu kwoty 22.904,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 lipca 2024 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu świadczenia nienależnego, pobranego od konsumenta i obejmującego uiszczony przez konsumenta koszty kredytu przyznanego mu przez stronę pozwaną na mocy umowy kredytu gotówkowego nr [REDAKTOWANE] z dnia 25 lutego 2019r. Strona pozwana wносиła z kolei o oddalenie powództwa, kwestionując roszczenie dochodzone pozwem. Zdaniem strony pozwanej, zawarta przez nią z konsumentem umowa pożyczki gotówkowej jest prawidłowa i nie stanowi podstawy do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego w trybie art. 45 u.k.k. w zw. z art. 30 u.k.k., a nadto podnosiła zarzut braku legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa.

Rekonstruując stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z przedstawionych przez stronę powodową dokumentów. Dowody z dokumentów Sąd uwzględnił w pełnej ich rozciągłości, nadając im walor wiarygodności, tym bardziej że strony nie kwestionowały mocy dowodowej dokumentów przedstawionych w sprawie.

W ustaleniach stanu faktycznego Sąd pominął jednak wydruk graficznego porównania błędnego procesu naliczania odsetek, wyciąg z Propozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji przepisów, oświadczenia Rzecznika

Finansowego, wydruki postanowień, wyroków i uzasadnień w podobnych sprawach a także graficznego porównania mechanizmu naliczania odsetek. Wymienione wydruki złożone zostały wyłącznie dla poparcia argumentacji i wzmocnienia stanowiska procesowego, zaś przedmiotem ustaleń faktycznych są tylko fakty. Sąd ponadto dopuścił dowód z pisemnych zeznań świadków [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE].

W zakresie wysokości roszczenia, tj. kwoty dotychczas spłaconych odsetek kapitałowych do dnia złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego Sąd uznał, iż strona pozwana nie zamierzała zaprzeczyć istnieniu faktów przytoczonych przez stronę powodową. W odpowiedzi na pozew strona pozwana kwestionowała skuteczności i zasadność złożenia oświadczenia w trybie przewidzianym przez art. 45 u.k.k a także brak legitymacji do wytoczenia powództwa. Sąd zatem stosując art. 230 k.p.c. mając na uwadze wyniki całej rozprawy a także stanowiska stron w zawisłym sporze, uznał fakty za przyznane przez stronę pozwaną.

Art. 230 k.p.c. stanowi, iż gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, Sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Komentowany przepis reguluje sytuację, w której strona, wbrew ciążącemu na niej ciężarowi określonymu w art. 210 § 2 KPC, nie złoży oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych, ani też faktów tych wyraźnie nie przyzna. W takim wypadku fakty niezaprzeczone mogą być przez sąd uznane za przyznane. Sąd może uznać za przyznane przez stronę niezaprzeczone twierdzenia strony przeciwnej tylko w wypadku, gdy takie domniemane przyznanie znajduje uzasadnienie we wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy (wyr. SN z 27.5.1971 r., II CR 122/71, Legalis). Na powyższej podstawie sąd musi nabrać przekonania, że strona nie zamierzała i nie zamierza zaprzeczyć istnieniu faktów przytoczonych przez stronę przeciwną. Wątpliwości w tym zakresie wyłącza możliwość zastosowania komentowanego przepisu (wyr. SN z 18.6.2004 r., II CK 293/03, Legalis). (zob: E. Rudkowska-Ząbczyk w: Kodeks Postępowania Cywilnego. Komentarz, pod redakcją prof. E. Marszałkowskiej-Grześ).

Wobec kwestionowania przez stronę pozwaną umowy cesji, należało rozpatrzyć kwestię legitymacji czynnej strony powodowej do wytoczenia niniejszego powództwa. Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania

świadczenia. Przejście takie może być albo następstwem umowy albo bezpośrednim skutkiem przepisu ustawy. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Dodatkowo także cesja wierzytelności winna określać stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia, jak również jego przedmiotu. Umowa przelewu może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie. Jedynie art. 511 k.c. stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Mają więc tu zastosowanie przepisy ogólne Kodeksu cywilnego co do formy czynności prawnej (art. 75-77 k.c. i art. 79-80 k.c.).

Wobec przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, jej legitymacja czynna nie budziła wątpliwości Sądu. Analiza treści § 1 umowy cesji prowadzi do konkluzji, że przedmiotem sprzedaży były wszelkie wierzytelności pieniężne wynikające z umowy z dnia 25 lutego 2019r. zawartej z Santander Consumer Bank S.A., przysługujące jej wobec kredytodawcy, a obejmujące w szczególności: wierzytelności o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat i kosztów, wierzytelności o zwrot kosztów w związku z wcześniejszą spłatą ww. kredytu konsumenckiego, a także co istotne „wierzytelności mogące wynikać z zastosowania art. 45 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim i przewidującego tzw. sankcję kredytu darmowego”. Użyta w umowie cesji terminologia pozwalała przyjąć, że umowa ta obejmowała również roszczenia kredytobiorcy, które w przyszłości mogą powstać z tytułu sankcji kredytu darmowego na podstawie art. 45 u.k.k. Dla ważności umowy cesji nie ma znaczenia okoliczność, że nie wskazano kwotowo wartości tych wierzytelności, a cena nie wynikała jednoznacznie z samej cesji.

Dla skuteczności umowy cesji nie ma także znaczenia okoliczność, że w dacie zawarcia umowy cesji wierzytelności, wierzytelność z tytułu sankcji kredytu darmowego, będąca przedmiotem pozwu nie istniała, a z uwagi na jej charakter mogła się pojawić dopiero z chwilą złożenia stosowanego oświadczenia przez konsumenta. W judykaturze ugruntowany jest jednak pogląd, że oprócz wierzytelności istniejących, dopuszczalny jest przelew określonych wierzytelności przyszłych, a zatem wierzytelności, które w chwili zawarcia umowy jeszcze nie istnieją (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 czerwca 2013 roku, sygn. akt I ACa 72/13; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2005 roku, sygn. akt IV CK 157/05; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2003 roku, sygn. akt V CKN 345/2001; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 września 1997 roku, sygn. akt III CZP 45/97). Co prawda omawiana konstrukcja przelewu takiej wierzytelności nie wynika wprost z przepisów Kodeksu cywilnego, ale podstawy obrotu takimi wierzytelności upatruje się w treści art. 555 k.c. i jak wskazał Sąd Najwyższy, sam charakter wierzytelności przyszłych nie wyklucza ich przelewu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 września 1997 roku, sygn. akt III CZP 45/97). Kredytobiorca jak

przedstawił w pisemnych zeznaniach, z własnej inicjatywy skontaktował się ze stroną powodową, zapoznał się z dokumentami, własnoręcznie podpisał pełnomocnictwo do umocowania w sprawie przedstawiciela strony powodowej. Zatem kwestionowanie legitymacji czynnej strony powodowej przez stronę pozwaną, w świetle powyższych rozważań, nie znalazło uzasadnienia.

Należy również stwierdzić, że zawarta pomiędzy konsumentem [REDAKTED] a stroną pozwaną umowa kredytu konsolidacyjnego nr [REDAKTED] z dnia 25 lutego 2019r. stanowi umowę o kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (u.k.k.). Jak bowiem zatem przewiduje art. 3 ust. 1 u.k.k., przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Zgodnie z art. 5 ust. 6 wskazanej ustawy, całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta.

Kolejno należy odnieść się do podnoszonych przez stronę powodową naruszeń art. 30 u.k.k., które skutkowały powstaniem uprawnienia do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego wynikającego z art. 45 u.k.k. Jak wynika z ust. 1 powoływanego przepisu, w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie. ~~Obowiązek informacyjny sankcjonowany przez art. 45~~ u.k.k. odnosi się zatem do podstawowych elementów dotyczących umowy kredytu, tym bardziej, że powołane w powyżej przepisy ustawy o kredycie konsumenckim określają przede wszystkim zakres zobowiązania konsumenta wobec przedsiębiorcy, a rzetelnie skonstruowana umowa pozwala konsumentowi na dokonanie oceny czy chce się wiązać z danym podmiotem, zawierając z nim umowę kredytową, która w znakomitej większości jest zobowiązaniem dłuższym, co najmniej kilkunasto-, a nawet kilkudziesięciomiesięcznym.

Jak wskazuje dotychczasowe orzecznictwo: celem art. 30 u.k.k jest zapewnienie konsumentowi łatwego dostępu do informacji na temat warunków udzielonego mu kredytu oraz jego sytuacji prawnej w związku z kredytem (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z

dnia 1 lipca 2019 r. V ACa 118/18). Obowiązki informacyjne kredytodawcy wynikają z treści art. 10 dyrektywy 2008-84 z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, która jest podstawą do ujednoczenia standardów informacyjnych w całej wspólnocie, zapewniając z jednej strony wysoki standard ochrony konsumenta. Przyjęta zaś w art. 45 u.k.k sankcja kredytu darmowego, stanowi transpozycję obowiązku zapewnienia skutecznego egzekwowania nałożonych przez dyrektywę obowiązków (art. 23 dyrektywy). Jak wskazano w wyroku TSUE z 9 listopada 2016 roku w sprawie C-42/15 artykuł 23 dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie przewidziało w uregulowaniu krajowym, że w wypadku gdy umowa o kredyt nie zawiera wszystkich elementów wymaganych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy, umowę tę uważa się za nieoprocentowaną i bezpłatną, o ile chodzi o element, którego brak może podważyć możliwość dokonania przez konsumenta oceny zakresu ciążącego na nim zobowiązania.

Strona powodowa w pozwie podniosła naruszenie przez stronę pozwaną art. 30 ust. 1 pkt 7, 8, 10, 15 i 16 u.k.k. poprzez błędne wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty w związku z doliczeniem do całkowitego kosztu kredytu odsetek od kwoty niewypłaconej kredytobiorcy; nieokreślenie jaką częścią każdej z rat jest kwota przeznaczona na spłatę kapitału i spłatę kredytowanych kosztów kredytu; brak określenia procedury oraz warunków, na jakich koszty kredytu ulegają zmianie zwłaszcza w momencie wcześniejszej spłaty; błędnego określenia terminu sposobu i skutków odstąpienia od umowy w sytuacji.

Odnosząc się zatem do postawionych przez stronę powodową zarzutów po kolei, art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. stanowi, że umowa kredytu konsumenckiego powinna zawierać w swej treści rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia. Z kolei zgodnie z art. 5 pkt 12 u.k.k. rzeczywista roczna stopa oprocentowania jest to całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu. Innymi słowy jest to wartość wyrażająca procentowy udział kosztów kredytu w stosunku rocznym w całkowitej kwocie kredytu. Jednocześnie, założenia dotyczące sposobu obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania zawarte w umowie powinny być określone na tyle szczegółowo, aby na podstawie tego dokumentu oraz innych powszechnie dostępnych informacji można było powtórzyć obliczenie i zweryfikować jego poprawność (zob. T. Czech [w:] Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2018, art. 30).

Z ustalonego na podstawie przedłożonej umowy kredytu gotówkowego stanu faktycznego wynika, że bank udzielił [REDAKTOWANE] kredytu gotówkowego w kwocie 65.763,31 zł, a także środki przeznaczone na sfinansowanie prowizji w wysokości 7885,02 zł. Dodatkowo odsetki za cały okres trwania umowy wynosiły ogółem 18.653,54 zł., wobec czego bank całkowitą kwotę do zapłaty określił na 84.416,85zł.

Tym samym strona pozwana bezpodstawnie uwzględniła w całkowitej kwocie kredytu środki, które nie zostały faktycznie przekazane kredytobiorcy i stanowiły koszt kredytu, co z kolei miało wpływ na zaniżenie przez kredytodawcę RRSO. Problematyka ta była już przedmiotem orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który w wyroku z dnia 21 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie C-3777/14 stwierdził, że zgodnie z art. 3 lit. h) dyrektywy 2008/48 jako „sum[a] całkowitej kwoty kredytu i całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta”; zatem całkowita kwota kredytu i całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta są pojęciami odrębnymi i w związku z tym całkowita kwota kredytu nie może obejmować żadnych kwot należących do całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta. Ujęcie więc w sumie wypłaconej kredytobiorcy prowizji czy składki na ubezpieczenie będące zabezpieczeniem spłaty kredytu, sztucznie obniża RRSO powodując, że wszystkie koszty obliczane są od wyższej kwoty, tym samym stanowią procentowo mniejszą część kredytu. Wymiar świadczenia został więc ustalony wadliwie, a zarzut strony powodowej był zasadny.

Podobnie wypowiedział się Trybunał Sprawiedliwości UE w orzeczeniu z 13 lutego 2025r., sygn. C-472/23 w odpowiedzi na pytania prejudycjalne. Trybunał wskazuje, iż „(...) miał sposobność podkreślić, że dla konsumenta RRSO ma zasadnicze znaczenie jako całkowity koszt kredytu, przedstawiony w postaci stopy obliczanej za pomocą jednolitej formuły matematycznej. W rzeczywistości bowiem RRSO pozwala konsumentowi ocenić z ekonomicznego punktu widzenia zakres zobowiązania, z jakim wiąże się zawarcie umowy o kredyt (wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Home Credit Slovakia, C-290/19, EU:C:2019:1130, pkt29i przytoczone tam orzecznictwo). Mając w szczególności na względzie to zasadnicze znaczenie RRSO dla konsumenta, Trybunał wyjaśnił, że wskazanie RRSO, które nie odzwierciedla wiernie wszystkich kosztów wymienionych w art. 3 lit. g) dyrektywy 2008/48, pozbawia konsumenta możliwości określenia zakresu jego zobowiązania w taki sam sposób jak brak wskazania tej stopy [zob. podobnie wyrok z dnia 21 marca 2024 r., Profi Credit Bulgaria (Usługi dodatkowe do umowy o kredyt), C-714/22, EU:C:2024:263, pkt55].”

Wobec stwierdzenia, że strona pozwana w istocie dopuściła się naruszenia przepisów art. 30 u.k.k., uznać należało, że powód zasadnie i skutecznie złożył w imieniu konsumenta oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, przewidzianego przez art. 45

u.k.k., doprowadzając tym samym do przekształcenia wiążącego strony stosunku umownego i odpadnięcia obowiązku zapłaty kosztów, prowizji i odsetek na rzecz strony pozwanej.

Dalej należy wyjaśnić, że naruszenia art. 30 ust. 1 pkt. 8 u.k.k. (w zw. z pkt 16 u.k.k.) w zw. a art. 37 ust. 2 pkt 1 u.k.k. strona powodowa upatrywała w szczególności w niepoinformowaniu konsumenta o ujęciu jaką częścią każdej z rat jest kwota przeznaczona na spłatę kapitału i spłatę kredytowanych pozaodsetkowych kosztów kredytu. Takie zarzuty sformułowane przez stronę powodową są bezpodstawne. Postulowany wymóg wyróżnienia w kwocie raty części przeznaczonej na spłatę pozaodsetkowych kosztów kredytu i odsetek od tych kosztów nie wynika z żadnego przepisu ustawy ani dyrektywy. W umowie wyjaśniono także, w jaki sposób będą rozliczane poszczególne wpłaty na rachunek spłaty pożyczki. Umowa zawierała informację, że zaliczane są one w następującej kolejności: opłaty opcjonalne wynikające z Tabeli Opłat, kapitał, odsetki umowne, odsetki karne (pkt. II ust. 3 umowy). Umowa została napisana w sposób precyzyjny i na tyle przejrzysty, na ile pozwalał na to wymóg precyzyjności i inne wymogi ustawowe. Sąd nie potraktował więc braku wyróżnienia części raty na spłatę pozaodsetkowych kosztów kredytu i odsetek od tych kosztów jako uzasadniającego w każdym przypadku skorzystanie z sankcji kredytu darmowego.

Co do zarzutów dotyczących nieokreślenia w treści umowy kredytu proceduru i warunków, na jakich koszty kredytu mogą ulec zmianie zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k. oraz niewskazania prawa do spłaty kredytu przed terminem to należy wskazać, że strona pozwana pouczyła przeto konsumenta o możliwości wcześniejszej spłaty kredytu w całości lub w części i wskazała przy tym jak kredyt zostanie wówczas rozliczony. Zostało to literalnie wskazane w treści umowy w pkt II. ust. 4.

Strona powodowa zarzucała, że Bank naruszył art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 u.k.k. poprzez brak poinformowania kredytobiorcy o prawie do odstąpienia od umowy kredytu w sytuacji opisywanej w art. 53 ust. 2 u.k.k. Przedmiotowy zarzut pozostaje bezzasadny. Sąd podziela wyrażone w doktrynie stanowisko (por. Czech Tomasz, Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. II, opublikowano: WKP 2018), zgodnie z którym na podstawie art. 30 ust. 1 pkt 15 na kredytodawcy nie ciąży obowiązek, aby informować konsumenta o uprawnieniu do odstąpienia na innej podstawie prawnej niż art. 53 ust. 1, a zamieszczanie klauzuli z art. 53 ust. 2 w umowie mogło realnie wprowadzać konsumenta w błąd co do tego, czy umowa zawarta przez strony jest kompletna, a co za tym idzie – wiążąca, czy winna być wykonywana, itd. Nadto, Sąd podkreśla, że Bank nie musiał informować kredytobiorcy o treści art. 53 ust. 2 u.k.k., albowiem jest to przepis powszechnie obowiązujący i zawarcie go w treści umowy nie miałoby między stronami żadnego charakteru prawnokształtującego.

Należy również wskazać, że oświadczenie powoda w przedmiocie skorzystania z sankcji kredytu darmowego zostało złożone w terminie.

Zgodnie z 45 ust. 5 u.k.k., uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy. W konsekwencji art. 45 ust. 5 u.k.k. wprowadza granicę czasową dla dochodzenia przez konsumenta roszczenia o zwrot spełnionego świadczenia (w zakresie kosztów kredytu), gdy dochodzi on uprawnień wynikających z sankcji kredytu darmowego po wykonaniu umowy. Przy założeniu, że podstawę zwrotu świadczenia stanowiłby w takim wypadku art. 410 k.c. oznacza to, że art. 45 ust. 5 u.k.k. wprowadza termin prekluzyjny dla roszczenia kondykcijnego, w miejsce terminu przedawnienia na zasadach ogólnych (tak: J. Pisuliński, w: System PrPryw, t. 8, 2011, s. 453). Zarówno jednak ustawa o kredycie konsumenckim, jak i inne akty prawne znajdujące zastosowanie do umów kredytu konsumenckiego, w tym kodeks cywilny, nie zawierają definicji legalnej użytego w treści art. 45 ust. 5 u.k.k. zwrotu „wykonania umowy”, pozostawiając tym samym interpretację znaczenia tego sformułowania organom stosującym prawo.

Zwrócić zatem należy uwagę, że umowa kredytu konsumenckiego zalicza się do czynności prawnych dwustronnie zobowiązujących, a ze swej istoty świadczenia stron wynikające z umowy podzielone są w czasie na dwa dni, które dzieli zazwyczaj znaczny czasokres, czasami nawet kilkunastoletni – obejmujący czas realizacji umowy. Zdaniem Sądu zwrot „wykonanie umowy” oznacza przede wszystkim stan, w którym zobowiązania obu stron wynikające z umowy o kredyt konsumencki zostały w pełni wykonane, tj. każda ze stron umowy spełniła swoje świadczenie główne charakterystyczne dla danego stosunku zobowiązaniowego. Bank jako kredytodawca wykonuje przyjęte na siebie zobowiązanie umowne z chwilą wypłacenia kredytobiorcy umówionych środków pieniężnych, zaś po stronie kredytobiorcy umowa pożyczki zostaje zrealizowana z chwilą kiedy kredytobiorca spłaci całość zobowiązania wynikającego z umowy. Zatem jako że dzień wykonania świadczenia kredytobiorcy z natury rzeczy jest dniem późniejszym aniżeli dzień realizacji umowy przez Bank, należy przyjąć, że umowa kredytu konsumenckiego jest wykonana dopiero z chwilą kiedy pożyczkobiorca w całości spłaci zobowiązanie wynikające z zaciągniętej umowy (tak: M. Stanisławska (red.), Komentarz do ustawy o kredycie konsumenckim, wyd. 2018, Legalis).

W rozpoznawanej sprawie kredytobiorca [REDAKTOR] nadal spłaca zobowiązanie wynikające ze spornej umowy pożyczki gotówkowej zawartej u strony pozwanej. Wywieść zatem należy, że umowa pożyczki zawarta między stronami nie została jeszcze dwustronnie wykonana. Wobec tego roczny termin na przedłożenie oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego nie rozpoczął jeszcze swojego biegu, zatem oświadczenie powoda w niniejszej sprawie zostało złożone w terminie, wbrew zarzutom strony pozwanej.

W świetle powyższego, na uwzględnienie zasługiwało powództwo o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwoty 22.904,05 zł tj. sumy kwoty proporcjonalnie wyliczonej części prowizji uiszczonej przez kredytobiorcę w wysokości 7885,02 zł oraz kwoty

15019,03 zł tytułem spłaconych odsetek kapitałowych, co znalazło wyraz w punkcie I. sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie, z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli natomiast stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). Termin spełnienia świadczenia może być oznaczony (w ustawie lub umowie) albo może wynikać z właściwości zobowiązania – w pozostałych zaś sytuacjach świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.). Strona powodowa przed wytoczeniem powództwa wezwała stronę pozwaną do zapłaty pismem doręczonym dnia 17 lipca 2024 r., wyznaczając jej termin trzydniowy na uiszczenie należności. Termin upływał zatem dnia 20 lipca 2024 r., który to dzień był sobotą. Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 115 k.c., jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą. Zatem koniec terminu, mając na względzie powołany przepis, przypadał na kolejny dzień – poniedziałek, tj. 22 lipca 2024 r., zaś od dnia następnego 23 lipca 2024 r. strona pozwana znalazła się w opóźnieniu w zapłacie kwoty wynikającej z wezwania do zapłaty.

Stąd też Sąd orzekł jak w treści punktu I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, zawarte w punkcie II sentencji wyroku, znajduje oparcie w art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Przy tym, stosownie do § 3 powołanego przepisu, do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Jako że powództwo podlegało w niniejszej sprawie zasądzeniu w całości, stronę pozwaną należało uznać za przegrywającą sprawę w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c., a tym samym za zobowiązaną do zwrotu na rzecz strony powodowej całości poniesionych przez nią kosztów procesu. Na koszty procesu w łącznej kwocie 4.763 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 1.146 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 3.600 zł (ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Jednocześnie od zasądzonej kwoty tytułem zwrotu kosztów procesu Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, stosownie do treści art. 98 § 1¹ k.p.c.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie:

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć według wniosku;
3. kal. 14 dni.